

pământ o asemenea bucurie". Nu ar putea cineva să spună că există pe pământ o atât de mare veselie, nici bucurie trupească. „Nici o scârbă sau întristare nu era în aceștia”. Nu ai putea afla nici o scârbă, adică o mâhnire, nici o amărăciune. „Dar chiar dacă cineva se arăta amărât, îndată părintele Apollo cerea să afle de la el pricina, și apoi descoperea cele ce se află în ascunzișul inimii fiecăruia”. Dacă totuși cineva părea cumva mâhnit, întristat, se ducea îndată părintele Apollo, bătrânul, starețul, și îi zicea: Ce ți s-a întâmplat? Nu ca să afle cu adevărat ce s-a întâmplat. Fiindcă cel amărât, cel supărat, omul îndurerat este întotdeauna în afara realității, nu știe niciodată ce se întâmplă în jurul lui și înlăuntrul lui. Îl întreba, ca să ia drept punct de plecare cuvintele

lui și după aceea să-i descopere adevăratele pricini ale mâhnirii lui. Fiindcă toți monahii, dar și mireni, care sunt întristați sau amărâți, cred că sunt astfel pentru Dumnezeu, cred că în cazul lor așa trebuie să fie. Or, părintele voia să-i descopere „cele din ascunzișul inimii lui”, că supărarea lui nu se datorează nici uneia dintre pricinile pe care le credea el, oricare ar fi fost acelea. Singura pricină a oricărei întristări, mâhniciuni, melancolii și amărăciuni este întotdeauna egoismul, individualismul, autoizolarea noastră și lipsa comuniunii cu Dumnezeu.

Sursa: doxologia.ro

Arhimandrit Emilianos Simonopetritul,
Despre viață. Cuvânt despre nădejde,
Indiktos, Atena, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Martți 18 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 21 octombrie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 22 octombrie	18:00	Vecernia
Duminică 23 octombrie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a XXIII-a după Rusalii

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

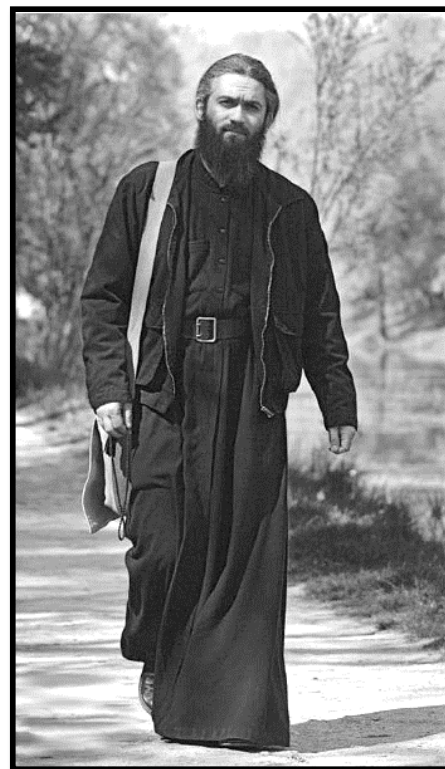
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 184 / 16 octombrie 2016

**PĂRINTELE
SAVATIE BAȘTOVOI**

DUHOVNICUL ȘI UCENICUL

Îți faci din duhovnicul tău un Gheron Iosif și peste jumătate de an spui că „ăsta-i un nebun care mi-a stricat viața!” și pleci în altă parte. Nu-i mai bine să spui că „ăsta-i părintele meu din Copșa Mică, îl iubesc, îl ascult și vreau să ajung cu el la sfârșitul vieții”?

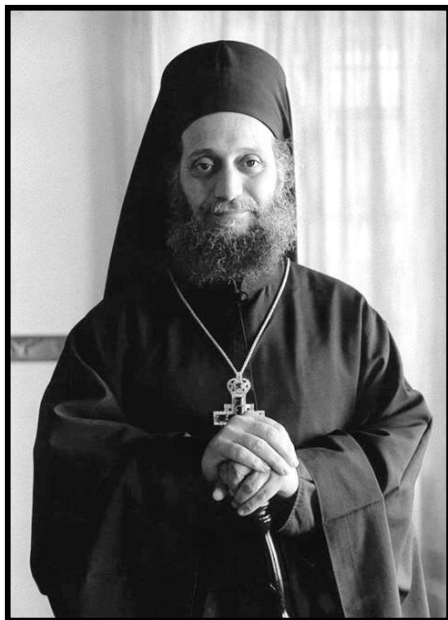
Să nu primim nici idealizările astea pe care le avem în euforia noastră: „Vai, ce barbă are părintele!”, „Vai, ce tras la față!”, „Vai, cum tace părintele!”, „Vai, da părintele cum mi-a zis, s-a și întâmplat!” Să nu facem asta, pentru că diavolul ne poate pregăti o umflătură din asta ca, după aceea, să ne facă praf, descoperindu-ne neputințele lui. Aceasta este un pericol atât pentru ucenic, cât și pentru duhovnic. Poate din această cauză părintele Selafii nu suporta când cineva vorbea cu el ca și cu un harismatic, lucru care se zice și de Macarie cel Mare. Părintelui Selafii

nu-i plăcea nici să dea porunci și nici măcar canoane la Spovedanie, ci doar sugestii pe care le făcea cu o adâncă smerenie. Părintele Rafail Noica mi-a povestit că părintele Sofronie era la fel.

La unul dintre sfinții egipteni, parcă la Sfântul Sisoe cel Mare, venise un ucenic să intre în ascultare și părintele îl întreabă: „Fiule, cum mă vezi pe mine?” „Ca pe-un înger, avvo!” Mai trece câțeva vreme, îl cheamă iarăși sfântul și-i zice: „Dar acum cum mă vezi, fiule?” „Ca pe-un drac, avvo!” Așa că, știind toate aceste riscuri, cu dragoste, așa cum ascultă copilul de tatăl său, să ascultăm și noi. Copilul se mai smiorcăie, mai primește două palme la fund, dar vine a doua zi tot la tatăl său, fără scrâșniri și încrâncenări prea mari, că suntem grozavi și suntem sfinți. Și așa cum se poartă copiii cu părinții lor, așa să ne purtăm și noi cu părinții noștri duhovnicești: cu dragoste. „Părinte, asta pot, ascultarea asta nu e bună, părinte!” „Ba e bună! Dacă avem dragoste, toate sunt bune!” Acestea le găsiți și prin Paterice, și în Viețile Sfinților, și așa simțim și noi că este. Așa vom scăpa de împotririle astea drăcești pe care le avem uneori față de duhovnic, că este așa, că nu mi-a zis bine. Du-te și zi-i: „Părinte, da' mi-e greu să fac asta”. Și hai să terminăm cu copilăriile astea, de a umbla bosumflați ucenicii asupra duhovnicilor și duhovnicii

asupra ucenicilor. Pentru că așa ne-a zis Hristos: *Fiți precum copiii, căci a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor!*

Sursa: doxologia.ro, Ieromonah Savatie Baștovoi, *Singuri în fața libertății*, Editura Cathisma, București, 2009, pp. 38-39)

**ARHIMANDRIT
EMILIANOS
SIMONOPETRUL**

Starețul Mănăstirii Simonopetra
din Sfântul Munte Athos,
din anul 1974 până în 2000

SINGURA PRICINĂ A ORICĂREI ÎNTRISTĂRI, MÂHNICIUNI, MELANCOLII ȘI AMĂRĂCIUNI ESTE ÎNTOTDEAUNA EGOISMUL

Așadar, în lume, când nu avem pe Hristos strigând și urlând în viața noastră, în existența noastră, ci trăim absența lui Hristos, trebuie să arătăm dragoste față de aproapele, să facem milostenie, ca să putem să ne întărim cumva viața noastră. Prin aceste virtuți ne lepădăm în parte de noi înșine și trăim pentru Hristos. Dar în mănăstire nu trăim pentru Hristos, ci Îl trăim pe Hristos, trăim în Hristos. De aceea Biserica noastră spune mirenilor: „Ai? Să dai”. În timp ce monahilor le zice: „Să nu ai nimic al tău”.

Prin urmare, Apostolul ne îngăduie „să plângem cu cei ce plâng”, fiindcă lacrima aceasta prin care te lepezi de tine însuși și participi la viața altuia, lacrima aceasta devine sămânță, arvună a veșnicei bucurii. Adică începi să semeni înlăuntrul tău, dacă nu ai deja, sămânța și să împrumuți din bucuria veșniciei pe care o faci prezentă. Astfel chiar și acel „a plânge cu cei ce plâng” țintește tot să fii bucuros, iar nu să plângi.

„Ridică-ți mintea și vezi starea îngerească, dacă acestora li se potrivește vreo altă stare decât a se bucura și a se veseli”, ne înțelege Marele Vasile. Folosește-ți puțin

mintea, zice, suie mintea ta sus la cer și spune-mi: „Este cu puțință să-ți închipui îngerii că plâng? că participă ei la agonia, la neliniștea celui alt? Ce fac? Nu fac nimic altceva decât „să se bucure și să se veselească”. Îngerii se bucură și se veselesc, adică au bucurie lăuntrică, plină de slavoslovie către Dumnezeu, pe care o exprimă obștii îngerești în care trăiesc, fiindcă „au fost învredniciți să stea înaintea lui Dumnezeu și să se desfăteze de negrita frumusețe a slavei Ziditorului nostru. Către viața aceea îndemnându-ne pe noi Apostolul, ne poruncește să ne bucurăm pururea”.

Ne înțelege, așadar, apostolul Pavel, zice Marele Vasile, să imităm viața îngerească care înțelege, în primul rând, să ne bucurăm pururea. Iar când alții plâng, să folosim lacrima lor, ca să dobândim o mai mare bucurie cerească și astfel viața noastră să fie o neîncetată bucurie.

După ce am văzut ce spun despre bucurie Athanasie cel Mare, cuvioasa Sinclitichia, Marele Vasile, să continuăm cu un fragment din Palladie care prezintă cum trăiau pustnicii forma cea mai aspră a vieții monahale.

„Îi puteai vedea pe ei veselindu-se în pustie”. Era cu puțință, zice, să vadă cineva fețele lor bucurându-se. „Nu ar putea spune cineva pe acest